

1. Skal EF-traktatens art. 12 (som affattet ved Amsterdam-traktaten) fortolkes således, at den er til hinder for § 1a, stk. 1, nr. 1, og § 10, stk. 1, nr. 1, i Einkommensteuergesetz (den tyske indkomstskattelov), hvorefter en skattepligtig, der er bosiddende i Tyskland, ikke kan fradrage underholdsbidrag til sin fraskilte hustru, der bor i Østrig, hvorimod han ville have været berettiget hertil, såfremt hun stadig havde haft bopæl i Tyskland?
 2. I tilfælde af, at spørgsmål 1. besvares benægtende: Skal artikel 18, stk. 1, EF fortolkes således, at den er til hinder for § 1a, stk. 1, nr. 1, og § 10, stk. 1, nr. 1, i Einkommensteuergesetz, hvorefter en skattepligtig, der er bosiddende i Tyskland, ikke kan fradrage underholdsbidrag til sin fraskilte hustru, der bor i Østrig, hvorimod han ville have været berettiget hertil, såfremt hun stadig havde haft bopæl i Tyskland?
- _____
- Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. august 2003 af Gerechthof te 's-Gravenhage i sagen Class International BV mod 1) Colgate-Palmolive Company, 2) Unilever NV, 3) Smithkline Beecham plc, 4) Beecham Group plc**
- (Sag C-405/03)**
- (2003/C 304/17)
- Ved kendelse afsagt den 28. august 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. september 2003, har Gerechthof te 's-Gravenhage i sagen Class International BV mod 1) Colgate-Palmolive Company, 2) Unilever NV, 3) Smithkline Beecham plc, 4) Beecham Group plc forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:
1. Kan en varemærkeindehaver modsætte sig, at varer fra tredjelande, der er forsynet med et varemærke i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktiv 89/104 og/eller forordning nr. 40/94⁽¹⁾, bringes ind på et medlemsstats område (i dette tilfælde Nederlandene/Beneluxlandene) inden for rammerne af en transit som beskrevet nedenfor uden hans samtykke?
 2. Omfatter »erhvervsmæssig brug af et tegn« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivets artikel 5, stk. 1, sammenholdt med direktivets artikel 5, stk. 3, litra b) og c), og i artikel 9, stk. 1, sammenholdt med artikel 9, stk. 2 i forordning nr. 40/94, oplagringen af en original mærkevare (der er forsynet med et varemærke i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Beneluxloven og/eller forordning nr. 40/94) i et toldkontor eller -oplag på en medlemsstats område, når denne vare ikke er bragt i omsætning af varemærkeindehaveren eller med dennes samtykke, har oprindelse uden for EØS og har en toldteknisk status som varer, der ikke hidrører fra Fællesskabet (f.eks. T1 eller administrativt elektronisk ledsagedokument)?
 3. Er det ved besvarelse af spørgsmål 1. og 2. af betydning, om varernes endelige bestemmelsessted var fastsat ved ankomsten til det pågældende område, eller om der med hensyn til varerne var indgået en (købs)aftale med en aftager i et tredjeland?
 4. Er det ved besvarelse af spørgsmål 1., 2. og 3. af betydning, om der foreligger yderligere omstændigheder som f.eks.:
 - a) at handelsvirksomheden, der er ejer af de pågældende varer eller i det mindste har rådighed over varerne og/eller kan drive parallelhandel, er etableret i en af medlemsstaterne
 - b) at en handelsvirksomhed, der er etableret i en medlemsstat, fra denne medlemsstat udbyder disse varer til salg eller sælger dem til en anden handelsvirksomhed, der er etableret i en medlemsstat, selv om leveringsstedet (endnu) ikke er fastsat
 - c) at en handelsvirksomhed, der er etableret i en medlemsstat, fra denne medlemsstat udbyder disse varer til salg eller sælger dem til en anden handelsvirksomhed, der er etableret i en medlemsstat, og hvor leveringsstedet for de udbudte eller solgte varer ganske vist er fastsat, men derimod ikke det endelige bestemmelsessted, med eller uden udtrykkelig angivelse eller kontraktmæssig bestemmelse om, at der er tale om varer (i transit), der har oprindelse uden for Fællesskabet
 - d) at en handelsvirksomhed, der er etableret i en medlemsstat, udbyder disse varer til salg eller sælger dem til en handelsvirksomhed, der er etableret uden for EØS, selv om leveringsstedet og/eller det endelige bestemmelsessted endnu ikke er fastsat
 - e) at en handelsvirksomhed, der er etableret i en medlemsstat udbyder disse varer til salg eller sælger dem til en handelsvirksomhed, der er etableret uden for EØS, hvorom (parallel)forhandleren ved eller har en stærk formodning for, at denne vil videresælge eller levere de pågældende varer til endelige forbrugere inden for EØS?

5. Skal begrebet »udbyde« i de i spørgsmål 1. nævnte bestemmelser forstås således, at det også omfatter udbud (til salg) af en original mærkevare (der er forsynet med et varemærke i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Beneluxloven og/eller forordning nr. 40/94), der er oplagret i et toldkontor eller -oplag på en medlemsstats område, når denne vare, som ikke er bragt ind i EØS af varemærkeindehaveren eller med dennes samtykke, har oprindelse uden for EØS og har en toldteknisk status som varer med oprindelse uden for Fællesskabet (f.eks. T1 eller administrativt elektronisk ledsagedokument), og de i spørgsmål 3. og 4. anførte omstændigheder foreligger?
6. Hvem af parterne bærer bevisbyrden for de ovenfor i 1., 2. og 5. anførte handlinger?

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1).

Sag anlagt den 1. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-410/03)

(2003/C 304/18)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. oktober 2003 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Karen Banks og Knut Simonsson, som befuldmægtigede.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/95/EF af 13. december 1999 om håndhævelse af bestemmelserne om søfarendes arbejdstid på skibe, der anløber Fællesskabets havne (¹), idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i det mindste ikke har tilstillet Kommissionen sådanne bestemmelser.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for direktivets gennemførelse udløb den 30. juni 2002.

(¹) EFT L 14 af 20.1.2000, s. 29.

Sag anlagt den 30. september 2003 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-430/03)

(2003/C 304/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. september 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Italienske Republik ved avvocato Ivo M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Maurizio Fiorilli.

Den Italienske Republik har nedlagt følgende påstande:

Annullation af Kommissionens beslutning af 22. juli 2003 — K(2003)2587 endelig udg., for så vidt som den udelukker følgende udgifter fra EF-finansiering:

- a) Frugt og grøntsager — ITALIEN — 1515 — faste korrektioner på 5 % (2000/2001) og 10 % (1999/2000) som følge af mangelfuld kontrol: 22 251 827,08 EUR.
- b) Olivenolie, fiberplanter og såsæd — ITALIEN — 1210 — fast korrektion på 2 % som følge af mangelfuld forvaltning og utilstrækkelig kontrol: 13 048 335,00 EUR.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har anført, at de faste korrektioner vedrørende støtteordningen til forarbejdning af tomater og den faste korrektion vedrørende støtteordningen til produktion af olivenolie, meddelt ved Kommissionens beslutning 2003/536/EF (¹) af 22. juli 2003 (meddelet under nummer K(2003)2587) er ulovlige, for så vidt som de er baseret på en utilstrækkelig undersøgelse og en tilsidesættelse af bestemmelserne om loyalt samarbejde. Efter sagsøgerens opfattelse skal de finansielle korrektioner derfor annulleres.

(¹) EUT L 184 af 23.7.2003, s. 42.